

Sarah Title

KÍSÉRLETI RANDEVÚ

Romantikus *Regények*

Sarah Title

KÍSÉRLETI RANDEVÚ

Szerelmes könyvtárosok 1.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Undateable

Copyright © 2017 by Sarah Title
Published by arrangement with Kensington Publishing Corp., New York,
USA and Andrew Nurnberg Ltd–Budapest.
All rights reserved.

Hungarian translation © Danyi Andrea

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DANYI ANDREA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 207 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 18 nyomdai ív terjedelemben

Első fejezet

Kedves Maria!

Hamarosan befejezem az egyetemet, és azt hiszem, a barátom meg fogja kérni a kezemet. A szüleim igazán kedvelik, de szerintük még túl fiatalok vagyunk a házassághoz. Nekem viszont minden vágyam családot alapítani, és annyira szeretem őt! Ketten olyan sok mindenben mentünk már keresztül, még a szüzességünket is együtt veszítettük el! Beszélgettünk már arról, mit fogunk csinálni a diplomázás után, de a házasság kérdését még sosem említette.

Ha megkéri a kezemet, igent mondjak?

*Egy aggódó lány Alamo Square-ből, aki nem tudja,
hogy igent mondjon-e*

Kedves Aggódó!

Olyan fiatal vagy még! Én már alig emlékszem rá, milyen érzés fiatalnak lenni, bár azt tudom, hogy a házasság volt az utolsó, ami megfordult a fejemben. A házasság egy egész életre szóló elköteleződést jelent, de ki tudja, mi történik, ha kilépsz a való életbe? Talán rájössz, hogy az út, amit elképzeltél magadnak, mégsem az igazi. A barátod is hasonló dologra ébredhet rá. És a csudába is, miért ne próbálhatnátok ki a szexet másokkal is?

Gondolkoj el ezen! Mostantól kezdve életed végéig ő lesz az egyetlen ember, akivel ágyba bújhatsz. Hacsak nem döntö-

tök a nyitott házasság mellett, amiről mindenképpen beszélne-
tek kell, mielőtt megkéri a kezed.

Képzeld magad elé a tökéletes életeteket. Képzeld el, mi-
lyen lesz a házatok, hány gyereketek lesz, milyen lesz a munká-
tok. Elég jól hangzik, ugye? Most játssz el a gondolattal, hogy az
életed másként alakul. Hogy a munkád unalmas, és csak azért
vállaltad el, hogy ki tud fizetni a számlákat. Alig tudod eltartani
a gyerekeidet, sőt talán az is kiderül, hogy nem is lehetnek gye-
rekeitek. A San Francisco-öböl környékén laktok, szóval – micso-
da meglepetés! – nem engedhetek meg magatoknak egy há-
zat. Kész szívás az élet! Még mindig a barátoddal akarsz lenni?

Nem mondhatom meg, mit tegyél, kedves Aggódó, de ha
megtehetném, azt mondanám, ha megkéri a kezed, mondj ne-
met.

Csókol:

Maria

Tizenhét perccel múlt egy óra, és Bernie már farkaséhes volt.

Vágyakozva gondolt a tízóraira félig elfogyasztott banánra,
amelyet kénytelen volt a konyhapulton hagyni, és a maradék len-
cselevesre, amely türelmesen várta az íróasztala alatt egy hűtő-
táskában. Az ebéd elérhetetlen messzeségben volt tőle. Ám ha
közelebb lett volna, akkor sem fogyaszthatta volna el, hiszen ép-
pen az információs pultban ült. Ha mégis így tenne, azzal csak
rossz példával járna elől. Már az is épp elég gondot okozott neki,
hogy a gyakornokai a mobiljukat nyomogatták, miközben a pult-
nál dolgoztak. Azt végképp nem szeretne volna, ha még esznek is.

Ismét az órájára pillantott. Tizennyolc perccel múlt egy óra.
Carly több szempontból is remek kolléga volt: barátságos, ugyan-
akkor rendíthetetlen a fejvesztett későkkel szemben. Diákmun-
kásként kezdett a könyvtárban, és immár négy éve dolgozott itt.
Nemrégiben komolyan fontolgatni kezdte a könyvtár szak elvég-
zését. Bernie-t ez örömmel töltötte el, mert tudta, hogy a lányból
nagyszerű könyvtáros lenne.

Egy késésben lévő, de azért nagyszerű könyvtáros.

Ebben a pillanatban, mintegy varázsütésre, Carly rontott az épület előterébe, mintha megérezte volna, hogy Bernie egyre éheesebb, és a bosszúsága ezzel arányosan nő. Mielőtt átlépte volna a könyvtár küszöbét, a tempóját gyors gyaloglásra fogta vissza. Tátogva bocsánatot kért Bernie-től, aki csak vállat vont. Akár jelenthetné is a késést, de nem látta értelmét, hiszen Carly már nem volt kezdő, ráadásul néhány hónap múlva a diplomáját is megszerzi. Különben is, végre ebédelhet, és ezenkívül semmi más nem érdekelt.

– Ne haragudj! – lihegte Carly, amikor végre az asztalhoz ért, és a padlóra dobta a nehéz válltáskáját az információs számítógép mellé. – Evan olyan... – A lány fülig vörösödve elhallgatott, amiért Bernie hálás volt. Már így is többet tudott Carly magánéletéről, mint szeretett volna, és az információ még inkább megsokszorozódott, amióta a lány randizni kezdett Evannel. A fiú musical szakra járt – de nem volt meleg –, és úgy döntöttek, megtartóztatják magukat az esküvőig. Bernie fejében ugyan megkondult a vészharang, de igyekezett inkább a saját dolgával törődni, már amennyire ezt Carly engedte. Az új szemeszter kezdete után alig néhány héttel azonban a lány egyre többször elábrándozott, és gyakrabban késett, mint azelőtt. Amikor Bernie rákérdezett, mi az oka, Carly hosszú, virágnyelven megfogalmazott kiselőadásba kezdett arról, hogyan vette el a szüzességét az egyáltalán nem meleg Evan, akinek láthatóan esze ágában sem volt kivárni a nagy napot.

Milyen édes is ez, emlékeztette magát Bernie. Fiatalok, szerelmesek és a többi. Annak idején ő is volt fiatal, bohó és szerelmes. De Carly is kinövi majd, ahogyan mindenki.

Ez azért elég lehangoló gondolat, morfondírozott tovább.

De biztosan csak az éhség beszél belőle!

– Nincs semmi átadnivaló – mondta Bernie, miközben a gondolatai már az ebéd körül jártak. A leves mellé még egy cupcake-et is becsomagolt, ami csak most jutott az eszébe! Erre hangosan megkondult a gyomra. – Megint a művészettörténeti vizsgák vannak soron – jegyezte meg, a *Bevezetés a művészettörténetbe* című tárgyra írandó féléves dolgozat miatti rohamra utalva, amely a szemeszter-

nek ebben az időszakában volt esedékes. – Reggel előkerestem néhányat a kötelező irodalomból – mutatott a pult melletti kis könyvvállványra, amelyen nehéz művészeti albumok sorakoztak. – Kérlek, nézd át a weboldalon lévő linkeket, hogy biztosan működnek-e még..

Bernie figyelmét ekkor egy nagy csoport diák vonta magára, akik zajosan özönlöttek be a könyvtárba. Egy pillanatra elszorult a szíve, majd rögtön megjelent az arcán a kötelező, barátságos mosoly. Nem hagyhatta, hogy Carly egyedül küzdjön meg velük. Bár a lány nem egykönnyen ijedt meg, de Bernie sem volt szadista.

– Üdv! Miben segíthetek...?

Bernie üdvözlésképpen feléjük fordult, mert úgy gondolta, ugyanarról az óráról jött az egész csoport, és talán a könyvtárban szeretnének körbenézni. A naptárában nem szerepelt könyvtári óra, a professzorok azonban már csak ilyenek, gond nélkül leküldenek hozzá egy egész hadsereget! Ekkor a fiatalok megálltak a pult előtt, neki hátat fordítva. Csak nem valami tüntetés ez? De kinek jutna eszébe egy könyvtárban tüntetni? Ebben a pillanatban zene harsant fel, és Bernie majdnem rájuk szólt, hogy azonnal használják a fülhallgatóikat, ám akkor a diákok mozogni kezdtek a zenére.

Uramisten! – futott át a fején. *Ezek táncolnak!*

Carlyra pillantott, hátha ő, mint a fiatal korosztály tagja, valami magyarázattal szolgál a vonagló diákcsapat viselkedésére (vajon ez is egy olyan spontán izé lehet, amiket a kölykök mostanában szerveznek? – mélázott Bernie, miközben emlékeztette magát, hogy ő is alig harmincegy éves, még majdnem gyerek), a lány azonban önfeledten élvezte a látványt. *Kölykök*, állapította meg Bernie újra magában, majd rögtön ezután arra gondolt: *nagyon, de nagyon éhes vagyok*.

Ekkor a csapat énekelni kezdett, és Bernie is felismerte az örök szerelemről meg a hasonló marhaságokról szóló dalt. Rémllett neki, hogy eredetileg egy nő éneklő, most azonban egy férfi hangját hallotta. A táncoló sokaság ekkor kettévált, és Bernie középen megpillantotta Evant, aki éneklő Mózesként állt ott. A kezében egy kicsi, a mobiljához csatlakoztatott mikrofont szorongatott, és az

eredeti dalra karaokézott. Miközben énekelt, a zene egyre hangsúlyosabb lett, a táncosok pedig lelkes, bár minden összhangot nélkülöző körtáncot lejtettek az információs pult körül. Bernie figyelte, ahogy kavargva elsuhannak mellette, és azon törte a fejét, vajon hová tartanak. Carly felé fordult, hogy mondjon neki valamit, a lány azonban már nem a táncosokkal volt elfoglalva. Evanre függesztette a tekintetét, aki időközben mellé ügyeskedte magát, majd a pultra ugorva táncra perdült. Ezt itt szigorúan tilos! Bernie-nek le kell állítania!

Ebben a pillanatban azonban néhány izmosabb táncos a pult mögé került – ezt Bernie-nek szintén nem sikerült megakadályoznia –, és a sikoltozó Carlyt is az asztalra emelték, aki elfogadta Evan felé nyújtott kezét. Ezután a fiú néhány bonyolult, de láthatóan begyakorolt mozdulattal megtáncoltatta a kedvesét a pulton.

Két ember táncol az információs pult tetején! Bernie lába a földbe gyökerezett, és tátott szájjal szemlélte az eseményeket.

Ekkor a táncnak vége szakadt, és Evan is abbahagyta az éneklést, bár a zene továbbra is szólt a háttérben. Bernie-nek eszébe jutott, hogy ez az a rész, amikor az énekes arról beszél az énekesnőnek, hogy mennyire szereti, azután néhány metafora következik a napfényről meg a pillangókról. Evan azonban nem foglalkozott a metaforákkal, inkább letérdelt, és a zsebébe nyúlt, majd több tucat egyetemista mobilos fényképezőgépének a keresztműzében kinyitotta a dobozát.

– Carly Monica Hilbert, már most is én vagyok a legboldogabb férfi a világon, de még ennél is boldogabbá tehetnél, ha hozzám jönnél. Leszel a feleségem?

Nem, nem, nem, gondolta Bernie. Ez nem helyes! Túlságosan fiatalok! Hiszen alig kezdtek el legálisan alkoholt fogyasztani! Csak nem akarnak máris egybekelni?

Carly fittyet hányt Bernie néma tiltakozására. Sem tanácsért, sem jóváhagyásért nem pillantott a mentorára. Számára ebben a pillanatban csupán Evan létezett, őt nézte csillogó szemmel, és bölintott.

A tömeg hirtelen hullámszerűen kezdett, ahogy Evan felállt, és

megpörgette Carlyt a karjában, majd remegő kézzel az ujjára húzta a gyűrűt.

Bernie úgy érezte, az ebédje fényévnyi távolságra került tőle.

Colin egy kanapén ébredt, amely nem a sajátja volt.

Ezt onnan tudta, hogy lelógott róla a lába, míg a saját nappalijában lévő óriási díványról nem. Ráadásul hozzáragadt a műbőr huzathoz. Sosem venne magának műbőr kanapét, ez viszont határozottan az volt. Halványan rémlett neki, hogy otthon sem mű-, sem valódibőr kanapéja nincs. Steph sosem engedné, hogy az állatvilág ellen merényletet elkövetve, bőrkanaapét vegyen a házukba. Habár a hűgának szép számmal sorakoztak bőrcipők a szekrényében, amire Colin rendszeresen fel is hívta a figyelmét, ahogy az egy idősebb fiútestvértől elvárható. De mivel ezúttal Colin nem a saját kanapéján feküdt, attól sem kellett tartania, hogy a hűga előkerül.

Miközben felült, és próbálta lehámozta magát a díványról, azon törte a fejét, miért ragad a lába. Majdnem biztosra vette, hogy előző este még rajta volt a nadrágja. Gyorsan felemelte a takaró szélét, és meggyőződött róla, hogy most is rajta van a bokszere. A feje is hasogatott. Mégis hol a pokolban van?

A másnaposságtól hunyorogva pillantott körbe a szobában. A falon harcművészeti mozifilmek plakátjai lógtak olcsó keretben, a sarokban egy művészi torony állt sörösdobozokból, az ágyon pedig három fejet látott, akik egyetlen párnán osztoztak.

De komolyan, hol a fenében van?

Ekkor az egyik fej – mintha megérezte volna a zavarodottságát – felemelkedett, és bágyadtan Colinra mosolygott.

– Helló, öregem! – szólalt meg az ismeretlen, mire Colin oda-bólintott neki.

– Nem láttad a nadrágomat? – kérdezte halkán Colin. Remélte, hogy a külföldön átbulizott egyetemi szemeszter után ez a mondat többet nem hagyja el a száját. És tessék, megint ugyanaz a lemez! Ráadásul fogalma sem volt, hol van.

A barátságos idegen felemelte a karját, és a sarokban álló fo-

tel felé intett, amelyen egy másik fiú aludt, nyitott szájjal, Colin farmerjére csorgatva a nyálát.

Ez igazán remek!

– Majd én odaviszem – ajánlotta készségesen az idegen, és Colin éppen leintette volna (hiszen mégiscsak magához tudja venni a saját nadrágját!), de a fiú már felkászálódott, átmászott két ágypártán, akik meg sem moccantak, majd ügyesen kiszabadította Colin holmiját, anélkül hogy felébresztette volna a nyáladzó fiút.

– Kösz! – motyogta zavartan Colin, és belebújt a nadrágba. – Ööö... – kezdte, de nem tudta, hogyan kezelje a helyzetet. Korábban is belebonyolódott már egyéjszakás kalandokba részegen, amikor olyan nő mellett ébredt, akinek a nevére sem emlékezett, de ez most új élmény volt. Baráti iszogatás és lerészegedés idegekkel? Remélte, hogy plátói találkozás volt, mert semmilyen emléke nem maradt az éjszakáról...

Ekkor a langaléta fiú az ajtó felé intett, így jelezve, hogy menjenek ki a helyiségből, amely a nappali vagy a hálószoba lehetett. Colin követte őt az apró, de világos konyhába. Bárcsak lett volna nála napszemüveg! De már annak is örült, hogy a nadrágja megvan.

A magas fickó nekilátott a kávékészítésnek, és Colin annyira hálás volt ezért, hogy képes lett volna megcsókolni, amiről azonnal eszébe jutott, hogy fogalma sincs, mi történt előző éjjel.

– Drake vagyok – szólalt meg ekkor a colos, és felé nyújtotta a kezét.

– Colin – felelte ő.

– Tudom – nevetett fel Drake. – Tegnap este már bemutatkoztál nekünk. Te vagy Colin Rodriguez, a partitudósító. – Te jó ég, hiszen ez az ő mondata! Az első munkahelyén, egy East Bay-i alternatív hetilapnál mutatkozott be mindig így, amikor az éjszakai életről tudósított. Azt hitte, azt az énjét már sikeresen maga mögött hagyta az egyetemet követő néhány évben.

– Jézusom! – sóhajtott fel zavartan, mert eszébe jutott az akkori énje, a részeg seggfej, aki mindig azt hitte, hogy szórakoztató. – Bocs.

Drake vállat vont.

– Megesik az ilyen. Próbáltunk taxival hazaküldeni, de a címre sem emlékeztél. Gondoltam, jobb, ha inkább itt maradsz.

– Kösz, haver!

Drake legyintett, majd öntött neki egy csésze kávé, Colinnak pedig átfutott az agyán, hogy talán már bele is szeretett Drake-be.

– Azt hiszem, a tej éppen elfogyott – közölte a vendéglátó.

– Nem baj, jó lesz feketén – bólintott Colin, és komolyan gondolta. Ha egy fecskendővel kellett volna az ereibe juttatnia a kávé, azt is megtette volna.

Ízlett neki.

– Szóval... te itt laksz?

Drake megint felnevetett, mire Colin fülig vörösödött. Ez volt a legkínosabb másnap reggeli beszélgetés, amelyet valaha folytatott, pedig sok hasonló élményben volt már része. Ráadásul ezúttal semmit sem kapott érte cserébe.

Ebben majdnem biztos volt. Legalábbis semmi emlékezeteset.

– Igen – felelte Drake. – Én és a haverom, aki a fotelben alszik. A két lány... ők csak látogatóba jöttek.

Jézusom, gondolta Colin, átaludtam egy orgiát!

– Figyu! – folytatta Drake a pirítóst rágszálva. Vajon honnan került elő az a pirítós? – Lassan ideje összeszednem magam, és bemenni dolgozni. De maradhatsz, ha akarsz...

– Nem! Nem, semmi gond! Én is megyek. Kösz a kávé! – Majd még mielőtt bármi ostobaság történhetett volna, Colin távozott a lakásból, végigsétált a folyosón, és kilépett a verőfényes San Franciscó-i napsütésbe.

Legalábbis remélte, hogy San Franciscóban van.

Második fejezet

Kedves Maria!

A barátom nem hajlandó felnőni. Minden este a haverjaival akar lógni valami lepukkant bárban, vagy online videójátékokkal játszik. Ha szóvá teszem, milyen jó lenne, ha elvinne vacsorázni valahová, ahol nem papírszalvétát adnak az ételhez, csak bólogat, de végül semmi sem lesz belőle. Néha úgy érzem, egy gyerekkel járok. Hogyan vehetném rá, hogy megváltozzon?

Egy lány Hayes Valley-ből, aki Pán Péter Wendyjének érzi magát

Kedves Wendy!

Úgy tűnik, a barátodnak egyáltalán nem ugyanazok a dolgok fontosak, mint neked. Te vele akarsz lenni, ő viszont nem. Te azt szeretnéd, ha sok pénzt költene rád, ő azonban erre nem hajlandó. Várhatsz még egy ideig arra, hogy egyszer talán kinövi ezt a gyerekes viselkedést, de az is lehet, hogy ez sosem fog bekövetkezni, mert ilyen a személyisége. Egy barátnőnek azonban nem az a feladata, hogy szerezzen magának egy rémes pasit, akiből remek embert varázsol. A saját szerelmi életed érdekében jobb lenne, ha gyorsan találnál magadnak egy másik férfit.

Csókol:

Maria

– Jé, te nem is haltál meg! – hallotta Colin, ahogy észrevétlenül megpróbált beosonni a bejárati ajtón.

A férfi komoran nézett a hűgára, aki a konyhaasztalnál ült a laptopjával. A hétvége ellenére is dolgozott.

– Pontosan tudtad, hogy nem haltam meg! Hiszen felhívtalak, hogy megkérdezzem, hogyan jutok haza. Emlékszel?

Steph rosszallóan ingatta a fejét.

– Ebben a városban nőttél fel. Elképesztő, hogy fogalmad sincs a tömegközlekedésről!

– Küldhettél volna értem egy Uber taxit.

– Nem én hagytam el a tárcámat tegnap éjjel egy bárban! Egyébként mázlid van, valaki megtalálta és elhozta. Minden kártyád megvan, de a pénzt kivettem belőle.

Colin magában átkozódva kapta ki Steph kezéből a pénztárcát. Lánytestvérek!

– Helyes lány volt, bár egy kicsit csalódottan vette tudomásul, hogy nem vagy itthon.

– Fogd be! – felelte Colin, majd a kávéfőzőhöz lépett. Egy bögrébe öntötte, ami a kannában volt, azután ledobta magát a hűga melletti székre.

Steph a magasba emelte a saját bögréjét, jelezve, hogy ő is kér. A bátyja azonban úgy tett, mintha nem vette volna észre. Ezért a lány az orra alatt szitkozódva feltápászkodott, hogy újabb adag kávé készítsen.

– Min dolgozol ezen a hétvégén? – kérdezte Colin, maga felé fordítva a hűga laptopját.

– Hé! – kiáltott rá Steph. – És ha valami magánjellegűt nézegetnék?

– Nem annak látszik.

– De az is lehetne! Mondjuk egy ciciket ábrázoló fotó vagy valami hasonló!

Colin vállat vont.

– Esetleg egy kép a cicimről?

– Oké, bocs! – adta meg magát Colin. – De miért nézegetnéd a saját melledet a gépeden?

– Amiért te hajlandó vagy vadidegenek társaságában lerészegedni – vágott vissza a lány.

– Egy sztori kedvéért tettem.

– Értem. Szóval épp arról gyűjtesz anyagot, hogy a férfiak előjoga az öntudatlanságig inni, majd a tárcájukat is elveszíteni?

– Aha – bólintott Colin, de úgy döntött, nem harap rá a csalira. Még túl korán volt ahhoz, hogy a férfiuralomról kezdjen vitatkozni. Annak az lett volna az eredménye, hogy végig kell hallgatnia egy kioktató előadást a hucicájától arról, hogy a világot nagyon is az ő kedvéért alakították ilyenre, és ez kétségkívül egy újabb szónoklathoz vezetett volna, miszerint egyáltalán nem tesz szívességet a világ nőinek azzal, hogy egy olyan feltörekvő divatlapnak dolgozik, amely egy lehetetlen szépségideált istenít, aminek az elérése érdekében féktelen fogyasztásra ösztönöz. Colin azonban pontosan tudta, hogy Steph számára a szépség sosem lesz tömegtermékké silányítható árucikk; ezt épp elégszer a fejére olvasta már. Valamiből azonban meg kellett élnie.

Sosem gondolta volna, hogy épp a *Glaze.com* magazinnak fog írogatni, de szeretett írni, és elég jól művelte azt a fajta újságírást, amelyet a lap olvasói elvártak tőle: a brutálisan őszinte fickó nézőpontjából írt történetek kissé megalkuvó verzióját. Tulajdonképpen élvezte is a munkát, mert alkalmanként bejutott új klubokba, vagy megtudta, hol nyílik majd a legmenőbb új étterem... és néha előfordult, hogy egy lebujsban töltötte az éjszakát, ahol ismeretlen társaságában eszméletlenül itta magát.

Lehet, hogy hiányzott belőle Steph világmegváltó tettvágya, és nem volt különösebben ambiciózus sem, de határozottan jó volt abban, amit csinált.

Általában.

Igyekezett elnyomni a fejében duruzsoló hangot, amely sajnálatos módon a húga hangján beszélt hozzá, és egyre csak azt ismételte, hogy lassan kezdi elveszíteni a kapcsolatot a valósággal.

De mivel a fájdalmas önmarcangolást végző fivér szerepénél szívesebben játszott a minden lében kanál testvérét, Colin inkább lustán végiggörgette Steph softballcsapatának az üzenőfalát. Nem mintha figyelt volna arra, amit olvas, inkább csak arra várt, hogy

a kávé hatni kezdjen. Ekkor azonban érkezett az egyik lány válaszához. Egy mémhez, amely egy savanyú képű nő arcát ábrázolta, a következő szöveggel: A ROSSZALLÓ TEKINTETŰ KÖNYVTÁROS ROSSZALLJA. Colin felhorkantott. A nő nagyon is rosszalló képet vágott, ez kétségbevonhatatlan volt. Ő már csak tudja! Éppen elég ilyen pillantást kapott már más nőktől.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Steph, miközben újra elfoglalta a székét, és visszaszerezte a laptopját. Ahogy félretolta a bátyját a gép elől, Steph arcán is hasonlóan rosszalló kifejezés jelent meg, mint a könyvtárosén.

– Szent egek... – szaladt ki belőle, ahogy lehuppant a székre.

– Ugye hogy vicces?

Steph nem felelt, csak vadul ütni kezdte a billentyűket.

– Steph? – Colin bizonyára nem olvasta el elég figyelmesen az üzeneteket. Mintha arról folyt volna a vita, hogy valaki nem takarítja rendesen a sisakokat. Fogalma sem volt róla, hogy azokat tisztítani is szokták.

– Borzasztó! – jegyezte meg Steph anélkül, hogy a tekintetét levette volna a képernyőről.

– Micsoda? – Valaki bizonyára megsértette a softball szabályait, amelyekről Colinnak fogalma sem volt. És ahogy minden kíváncsi oknyomozó újságíró tette volna, ismét a lány laptopja felé nyúlt, mire Steph rácsapott a kezére.

– Au! – kiáltott fel a férfi méltatlankodva, hogy magára vonja a húga figyelmét, aki nem válaszolt a kérdésére. Mégiscsak ő az idősebb testvér, a csudába is!

– Ez nem lehet igaz! – hunyorgott Steph, közelebb hajolva a képernyőhöz. Azután kiegyenesedett. – Ez tényleg ő!

Colinnak egyszerre elege lett abból, hogy semmibe veszik a tekintélyét, de közben majd megölte a kíváncsiság is. Felpattant, és hátulról hirtelen átkulcsolta a karjával a húga nyakát.

– Miről beszélsz? – kérdezte, miközben az öklével összehorzolta Steph haját.

– Hagyd ezt abba! – kiáltott fel a lány, de Colin, mivel az egója nagyobb volt az agyánál, egy pillanatra megfedkezett róla, hogy bár ő a nagyobb és az idősebb, a húga erősítőedzésekre jár,

ahol gumikerekeket emelgetnek, így hirtelen azon kapta magát, hogy az asztalon hasal, és Steph leszorítja az alkarjával.

De legalább a laptopot jól láthatta a szeme sarkából.

– Megadod magad? – kérdezte a lány. Colin kísértést érzett, hogy kirúgja a húga alól a lábát, de a büszkesége nem viselt volna el egy nap alatt két vereséget.

– Meg – dűnnyögte Colin. – De miért vagy ennyire dühös? – kérdezte fájdalmas képpel a tarkóját masszírozva, amikor Steph végre megengedte, hogy felegyenesedjen. Egy cseppnyi együttérzésre sem számíthatott tőle.

– Ismerem őt – mutatott a lány a rosszálló tekintetű könyvtárosra.

– Ajjaj!

– Fogd be! Helyes csaj!

– Pont úgy néz ki.

– Nem is ilyen az arca! Valaki rossz tréfát űzött vele.

– Honnan ismered?

– A Richmondon dolgozik. Emlékszel, amikor arról a helyes könyvtárosról meséltem?

– Ő lenne az?

– Igazából egyáltalán nem így néz ki. Nagyon kedves és vicces nő... ne ne vess már!

– Nem tudom abbahagyni. Ez a mém telibe talált. Istenem, nem szívesen haragítanám magamra!

– Mekkora bunkó vagy! Különben pedig nem a cikken kellene dolgoznod, amiben arról értekezel, hogy túl öreg vagy ahhoz, hogy úgy vedelj, mint húszévesen?

Colin a legszívesebben ráordított volna, hogy fogja be, mert akármelyik huszonévest simán az asztal alá issza, a feje azonban annyira lüktetett a másnaposság és a fejfogás együttes hatásának köszönhetően, hogy hálás volt, amikor a húga lecsapta a laptopja tetejét, és kiviharzott a konyhából egy nem csupán rosszálló, hanem egyenesen gyilkos pillantás kíséretében.

NŐK!

Colin odament a kávésbögréjéhez, hogy belekortyoljon az édes és finom nedűbe, de a bögre üres volt.

Harmadik fejezet

Kedves Maria!

Belehalhat az ember a szégyenbe?

*Rejtőzködő Nob Hillről, aki addig bujkál,
amíg választ nem kap*

Kedves Rejtőzködő!

Gyűlölöm, hogy vén trottnak tűnhetek attól, amit most mondani fogok, de bármi is legyen a rossz érzésed oka, hidd el, egészen biztosan el fog múlni. Ahogy minden jó és rossz, ez is csak egy emlék lesz, amely elhalványul és semmivé foszlik, mint por a szélben, hogy a nagyszüleid egyik kedvenc dalát idézzem.* Tudod, az idő minden sebet begyógyít, meg ehhez hasonló baromságok.

De mit is tehetnél, hogy túljuss azon a részen, mielőtt minden jobbra fordulna? Egyszerűen nyugodj bele a ténybe, hogy csak egy aprócska homokszem vagy a világegyetem hatalmas sivatagában, és sokkal erősebb a szégyenérzeted, mint másoknak. Ha mégsem ez az igazság, akkor jobb, ha beletörődsz a helyzetbe. Talán butaságot cselekedtél, valaki hülyét csinált belőled, de néha a szupermodellek is megbotlanak

* Utalás a *Kansas Dust In the Wind* című számára. – A ford.

a kifutón a túsarkú cipőikben, majd azonnal felpattannak, és tovalibbennek.

Fel a fejfel, Rejtőzködő! Hamarosan túl leszel rajta.

Csókol:

Maria

Bernie imádta a munkáját, igazán szerette. Többnyire kitűnő diákjai voltak, még az alkalmi flash mobok ellenére is. Az egyetem megfelelő költségvetési erőforrásokkal rendelkezett, és kapcsolatban állt a San Francisco-öböl nagyobb egyetemeivel. A személyzet kis létszámú volt, de elkötelezett, Bernie kutatási programokban vehetett részt, és a campuson fantasztikus kávézó is működött, köszönhetően a vendéglátóipari karnak. Természetesen akadt egy-két dolog, amit nem kedvelt: a professzorokat, akik nem egyenrangú tudományos munkatársként tekintettek rá, a rendkívüli nyitvatartási időt a záróvizsgák alatt vagy a száralmasan alacsony fizetést. A jó dolgok azonban szinte mindig túlsúlyban voltak a rosszakhoz képest.

Bár a hétfőket még így sem állhatta soha. A mai napot épp azért nem, mert a hétvégén végre sikerült kiszakadnia a taposómalomból. Az egyik legjobb barátnője, Marcie a női egyenjogúság témájában szervezett workshopokat a Mount Tamalpais környékén, és Bernie-t is rábeszélte, hogy végre vegyen részt a programon. Nem volt könnyű meggyőznie. Bernie imádta Marcie-t, de az ilyen rendezvényeket úgy képzelte el, hogy egy csomó bársonyba öltözött nő teát szürcsöl, miközben kézi tükrökben vizsgálgatják magukat. Szüksége volt azonban pihenésre, és mivel valaki az utolsó pillanatban visszamondta, és Bernie a teát is szerette, végül rászánta magát.

Bizonyos szempontból a rendezvény szinte pontosan olyan volt, ahogy elképzelte, még a bársony, a tea és a tükrök is stimmeltek. De határozottan több lehetőség adódott meztelenül táncolni a tábortűz körül, és különleges sütitet rágcálni, mint amire készült.

Feltöltődve és megerősödve tért vissza a városba. Aznap este egy másik barátja, Dave hívta, hogy ugorjon be hozzá a munkahelyére, és mesélje el, hogy telt a hétvégéje. A férfi nemrég kapott

munkát egy bárban, és azt állította, vasárnap este a hely kong az ürességtől. Ez sajnos nem bizonyult igaznak, ám Dave erősködött, hogy maradjon, legalább figyelheti őt flörtölés közben. De jegyzeteljen ám, hátha elles valamit – Bernie ugyanis híresen rosszul ismerkedett. Mivel a nő még nem akart visszatérni a való életbe, úgy döntött, marad.

Nem volt benne biztos, hogy Dave randizós módszerei nála is működnének, de jobb volt, mint otthon mosni vagy főzni.

Sokkal jobban örült neki, hogy végre kiszakadt egy kicsit a hétköznapi élet egyhangúságából, mint kellett volna.

Marcie szerint ez azért volt, mert olyan sok időt tölt azzal, hogy felelős felnőttként viselkedjen, hogy már egy hétköznapi vacsora is valóságos lázadással ér fel számára.

Ami igazságtalan volt a részéről, mert Bernie állandóan lázadt.

Na jó, egyáltalán nem lázadozott, ismerte el magában, miközben kinyitotta az irodája ajtaját. De alkalmanként kirúgott a hámból, és pattogatott kukoricát evett vacsorára.

Na! Ugye hogy tudja, hogyan kell bulizni?

Elvett egyet a kézikönyvhalomból, amelyet a hétvégén kellett volna átnéznie (lázadó! – vagy inkább csak halogató?), és bekapcsolta a számítógépét. A telefonja villogott, jelezve, hogy hangpostaüzenete érkezett. Elég furcsának tartotta, mert a Richmond Egyetemen már alig használták ezt a szolgáltatást, ő is inkább az e-mailt részesítette előnyben. Kihúzta az íróasztala fiókját, hogy megkeresse a cetlit, amire az üzenetrögzítő jelszavát írta. Egy öszszevissza számsor volt, amelyet Bernie sosem tudott megjegyezni. Azóta, hogy az informatikusok rákényszerítették, hogy megváltoztassa a számára is jól megjegyezhető 1234-et, képtelen volt fejben tartani az átkozott számot.

– Ha! – kiáltott fel, amikor végre rátalált a régi Post-itre, amelyen a 4321 számsor állt. Nagyon leleményes, mosolygott magában. Ezzel alaposan túljárt az informatikusok eszén.

Magában mosolyogva haladt végig a választási lehetőségeken, aminek a végén sikeresen eljutott az üzenetekig. Tizenhét új üzenete érkezett, közölte vele a kedves női géphang.

Tizenhét! A Richmondnál eltöltött két év alatt összesen nem kapott ennyi üzenetet!

Ahogy végighallgatta őket, rájött, miért. Tizenöt alkalommal a hívó nem hagyott üzenetet, az egyiken pedig Carly zokogva csak annyit mondott, hogy nagyon sajnálja, ami eléggé megijesztette Bernie-t. Végül egy meglehetősen illetlen üzenet következett, amelyben a hívó azt közölte, elképesztő dolgokat tudna művelni a nyelvével, aminek az eredményeképp biztosan eltűnne az arcáról az a kifejezés. Ez csakis téves hívás lehet, gondolta Bernie, annak azonban eléggé nyugtalanító, de mi mással magyarázhatná? Korábban szerencsére sosem kapott ilyen zaklató telefonokat, amiért most hálás volt.

A téves és a tizenöt üzenet nélküli hívás azonban továbbra is aggasztotta. Biztosan kiment valami a fejéből. Mi mással magyarázhatná, hogy ilyen sokan keresték? Sosem fordult még elő, hogy egyetlen nap alatt tizenöten telefonáltak volna neki, még a záróvizsgák hetében sem. A könyvtárban nem is dolgozott ennyi ember, aki beszélni akart volna vele!

Talán csak arról van szó, hogy közelednek a záróvizsgák. Rendet kellett tennie a dolgai között, és meg kellett győződnie róla, hogy az összes könyvtári nyilvántartás naprakész, és némi aprót kellett szereznie, hogy az utolsó pillanatban beesőknek pizzát tudjon rendelni.

Miközben nekilátott a lista elkészítésének, végre a számítógépe is életre kelt. Belépett, és az ujjával dobolt, amíg az összes ikon meg nem jelent, majd megnyitotta az e-mailjeit. Közben próbált nem arra gondolni, hogy bár a könyvtár a legmodernebb számítógépekkel rendelkezett a látogatók számára, a dolgozók, a barátnője, Helen szavaival élve, özönvíz előtti gépeket használtak. Csak akkor kaptak bármiből is újabbat, amikor bizonyos szoftverek már annyira elavulttá váltak, hogy a gyártó immár nem támogatta őket. A profeszszorok pedig egyre csak panaszkodtak, hogy az új programok nem működnek (vagyis: fogalmuk sincs, hogyan kell használni őket). Bernie megértette, miért vonakodnak az informatikusok lecserélni a régi gépeket, mégis ostobán érezte magát, hogy a nyilvános komputereken gyorsabban tudott dolgozni (és szinte mindig talált üres gépet, mert a legtöbb diák a saját laptopját használta).

Na tessék, egy újabb hétfő!

Meglepve látta, milyen sok e-mailje érkezett. Az elmúlt évek alatt sok diákkal elég jó kapcsolatot alakított ki, így megszokta, hogy néhány napos távollét után számos e-mail vár rá, amelyben időpontot kértek tőle, vagy idegesen arról kérdezték, hogy a *The Chicago Manual of Style* szerint hogyan kell a blogok címét feltüntetni a hivatkozáskor. A kollégák gyakran kértek tőle időpontot, sőt a könyvtár új vezetője is lelkesedett a megbeszélésekért, a könyvtárosok és az oktatók pedig szerették a bizottsági üléseket. És persze Bernie egyikből sem tudta kivonni magát.

De ez akkor is nevetséges!

Háromszáz e-mail?

Két nap alatt!

Hirtelen izzadni kezdett a tenyere.

Most már biztos volt benne, hogy valamit elfelejtett.

A legszívesebben azonnal kikapcsolta volna a gépet, hogy elrohanjon. Visszakíváncozott az erdőbe, ahol a kizárkózásban nézegethette volna magát. *Emlékszel, mit csináltál két nappal ezelőtt?* – kérdezte magától. Bezzeg akkor nem volt semmi, amit észben kellett volna tartania, nem kellett azon izgulnia, hogy elfelejt valamit.

Mégis győzött a kíváncsisága. Meg sem fordult a fejében, hogy olyan fontos ember lenne, aki, ha elfelejt valamit, azonnal háromszáz e-mail szalad össze a fiókjában. Kicsit úgy érezte magát, mint George Bailey *Az élet csodaszép* című filmből, és az e-mail-fiókja volt az ő Clarence-e. Lehet, hogy valami szörnyűség történt a könyvtárban a hétvégén? Egy biztonsággal kapcsolatos probléma után mindenki tömegével kapta az e-maileket. Milyen kár, hogy valahol félúton az otthona és a Mount Tamalpais között elhagyta a mobiltöltőjét. Fogadni mert volna, hogy a telefonján is millió üzenete van.

Ennek csak úgy járhat a végére, ha mindet elolvassa, mondta magában. A legújabb üzenetekkel kezdte az oldal tetején. Liz, a közvetlen felettese érdeklődött, hogy mi ez az egész, Bernie-nek azonban fogalma sem volt, mire utalhat. Nyitva hagyta a levelet, és továbbhaladt. Carlytól tizennégy bocsánatkérő levél érkezett, de elfelejtette közölni, miért mentegőzik. Csak nem a flash mob miatt? Tény, hogy meglehetősen bosszantó eset volt, de Carlynak semmi köze nem volt hozzá, legalábbis ezt olvasta le a szegény

lány arcáról, amikor Evan táncra perdült. Korábban látta Carlyt színdarabokban szerepelni; ilyen megdöbbenést képtelen lett volna megjátszani. Talán az eljegyzés miatt kér bocsánatot, mivel ilyen fiatalon igent mondott? A hétvégén talán észhez tért. De hogy emiatt miért kell bocsánatot kérnie Bernie-től, azt nem értette világosan.

Elküldött neki egy gyors választ. Nincs miért mentegetőznie, a következő műszakban találkoznak, majd folytatta az olvasást.

E-mail érkezett egy régi barátjától is, akit még a könyvtár szakról ismert. A rövid levélben Liam egy Tumblr-oldalra mutató linket is küldött.

„Híres lettél! – szólt az üzenet. – Nagyon vicces!”

Bernie elgondolkodott, vajon milyen figyelemre méltó dolgot csinált az elmúlt időben. A helyi sajtóban néha jelentek meg cikkek a Richmondról: könyvbemutatókról vagy arról, hogy milyen új műszaki fejlesztéseket vezettek be. Többször kérdezték már őt is az e-könyvekről meg a kézikönyvekről, bár nem szerette magát a médiában látni. A hangja mindig olyan különösen csengett, és a legszívesebben azt a tanácsot adta volna magának, hogy kicsit gyakrabban mosolyogjon. Végül mégis felülkerekedett a kíváncsisága, és rákattintott a linkre.

A saját arcát látta maga előtt.

Nagyon közelről.

Amint helytelenítően néz.

A kép felett nagy, fehér, nyomtatott betűkkel az állt: A ROSSZALLÓ TEKINTETŰ KÖNYVTÁROS, majd a haragos kifejezéstől kissé gyűrött tokája alatt így folytatódott a mondat: ROSSZALLJA.

A rosszalló tekintetű könyvtáros rosszallja.

Uramisten!

De hiszen ez az ő arca!

Mémet csináltak belőle!